

УДК 81'255.4:821.111

DOI <https://doi.org/10.17721/fovia.philologica/2025/9/5>

Ірина ОДРЕХІВСЬКА

кандидат філологічних наук, доцент, лектор української та східноєвропейської культури Школи славістики та східноєвропейських студій, Лондонський університет, вул. Тавітон, 16, м. Лондон, Англія, WC1H 0BW; доцентка кафедри перекладознавства і контрастивної лінгвістики імені Григорія Кочура, Львівський національний університет імені Івана Франка, вул. Університетська, 1, м. Львів, Україна, 79000

ORCID: 0000-0002-2568-8775

iryna.odrekhivska@lnu.edu.ua

i.odrekhivska@ucl.ac.uk

Бібліографічний опис статті: Одрехівська, І. (2025). Редагування перекладу в контексті едитології: концептуальні засади та вектори розвитку. *Folia Philologica*, 9, 34–40, doi: <https://doi.org/10.17721/fovia.philologica/2025/9/5>

РЕДАГУВАННЯ ПЕРЕКЛАДУ В КОНТЕКСТІ ЕДИТОЛОГІЇ: КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ТА ВЕКТОРИ РОЗВИТКУ

Метою цієї статті є системне окреслення концептуальних підходів до дослідження редагування перекладу та позиціонування аналізу редакторських практик у ширшому контексті едитології перекладу. Відповідно до поставленої мети здійснено історіографічний аналіз ключових теоретичних поглядів на редагування перекладу в українському науковому дискурсі, що дало змогу чітко виокремити головні метатенденції у розвитку цієї сфери. Доведено раціональність запровадження едитології перекладу для формування ширшого редакторського погляду на переклад. З едитологічної перспективи розроблено та запропоновано три взаємодоповнюючі методологічні рамки для комплексного вивчення перекладного видання: мережево-системну, концептуально-феноменологічну й ідеологічно-політичну. Мережево-системний ракурс аналізу розкриває інтерсуб'єктивність та залучену агентність у складному перекладацькому процесі, підкреслюючи множинність учасників та їхню взаємодію. Концептуально-феноменологічна рамка актуалізує виміри темпоральності, інтенціональності та концептуальної інтеграції в роботі редактора-упорядника перекладного видання. В ідеологічно-політичному контексті аналізу редакторсько-упорядницької роботи можемо задіювати низку актуальних перспектив – стратегічного есенціалізму (Г. Ч. Співак), інтерналізації панівної ідеології (так звана хибна свідомість), субверсії, іншування (*othering*) і низку інших. Це дає змогу вийти за межі суто технічного та стилістичного розуміння редагування, виявляючи, як вибір редактора-упорядника активно формує смисли й відтворює або оскаржує існуючі соціальні та владні відносини в тексті. Запропоновані мережево-системна, концептуально-феноменологічна й ідеологічно-політична перспективи відкривають широкі можливості для подальших поглиблених досліджень конкретних редакторсько-упорядницьких практик, вивчаючи їхній багатовимірний вплив на перекладні видання.

Ключові слова: переклад, перекладознавство, редактор, редагування перекладу, едитологія перекладу, книговидання.

Iryna ODREKHIVSKA

PhD in Philology, Associate Professor, Lecturer in Ukrainian and East European Culture, School of Slavonic and East European Studies, University College London, Taverton str., 16, London, England, WC1H 0BW; Associate Professor at the Translation Studies and Contrastive Linguistics Department, Ivan Franko National University of Lviv, Universytetska str., 1, Lviv, Ukraine, 79000

ORCID: 0000-0002-2568-8775

iryna.odrekhivska@lnu.edu.ua

i.odrekhivska@ucl.ac.uk

To cite this article: Odrakhivska, I. (2025). Redahuvannia perekladu v konteksti edytolohii: kontseptualni zasady ta vektory rozvytku [Translation editing in editorial studies: conceptual underpinnings and future directions]. Folia Philologica, 9, 34–40, doi: <https://doi.org/10.17721/folia.philologica/2025/9/5>

TRANSLATION EDITING IN EDITORIAL STUDIES: CONCEPTUAL UNDERPINNINGS AND FUTURE DIRECTIONS

The present article delineates conceptual approaches for studying translation editing and positions the analysis of these practices within the field of editorial studies of translation. To this end, a focused historiographical analysis of key theoretical perspectives on translation editing in Ukrainian and global scholarship is undertaken, identifying key meta-trends in the evolution of thought. The rationale for establishing editorial studies of translation as a distinct domain, capable of designing a more expansive editorial lens on translation, is argued. Drawing upon an editological framework, three complementary methodological lenses are developed and proposed for the comprehensive investigation of translated publications: the network-systemic, the conceptual-phenomenological, and the ideological-political. The network-systemic perspective focuses on the intersubjectivity and distributed agency inherent in the process of constructing translation edition, underscoring the multiplicity of stakeholders and their dynamic interplay. The conceptual-phenomenological framework foregrounds the dimensions of temporality, intentionality, and conceptual integration within the work on translated publications, demonstrating their influence on the final textual configuration and its subsequent reception. Within the ideological and political context of analyzing the work of an editor-compiler, we can draw upon a range of relevant perspectives, such as strategic essentialism (G.C. Spivak), the internalization of dominant ideology (the so-called “false consciousness”), subversion, and othering, as well as various others. This enables us to move beyond a purely technical and stylistic understanding of editing, revealing how the editor-compiler's choices actively shape meanings and either reproduce or challenge existing social and power relations within the text. The proposed network-systemic, conceptual-phenomenological, and ideological-political perspectives open up wide possibilities for further in-depth research into specific editorial practices, examining their multidimensional impact on translated editions.

Key words: translation, translation studies, editor, translation revision, editorial studies of translation, book publishing.

Актуальність досліджень. За останні два десятиліття міцно утвердився погляд на переклад як на суспільну подію, що відіграє ключову роль у формуванні громадської думки та створенні імаготипу іншої культури чи її літератури. Саме тому дослідження комплексного процесу перекладу, яке враховує не лише роль перекладача, а й редакторсько-видавничий вплив, є абсолютно необхідним. По суті, редактори визначають стратегії просування літератури на іншомовний ринок, нерідко диктують вибір текстів для перекладу та загалом курують перекладацьким процесом. Натомість в українському перекладознавчому дискурсі дослідження редагування перекладу здебільшого обмежувалися компаративними стилістичними студіями та не враховували ширший спектр редакторсько-видавничих практик. Тому запропонована стаття є продовженням серії розвідок авторки (Odrakhivska, 2017; Одрехівська, 2024) про едитологію перекладу як галузь перекладознавства, що дає змогу масштабніше та системніше досліджувати аспекти редагування перекладу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Визначальну роль редагування перекладу засадничо обґрунтовано у фундамен-

тальних працях з перекладознавства. Зокрема, К. Райс наголошувала на пріоритетності етапу Beurteilung einer Übersetzung, тобто так званого «оцінювального розгляду перекладу» (Reiss, 1989), а словацький теоретик А. Поповіч виокремлював «праксеологію перекладу» в дисциплінарному мапуванні перекладознавства, що інтегрувала елемент «редакторської практики перекладу» (Поровіч, 1975). Сьогодні передусім варто виокремити фундаментальну статтю З. Партико «Норми редагування перекладу» (2013 р.) та посібник Б. Моссопа Revising and Editing for Translators (остання редакція – 2019 р.), які закладають категорійний та структурний підхід до вивчення редакторських практик. Також дедалі активніше в міждисциплінарному векторі розгортаються емпіричні дослідження і теоретико-методичні концепції, що пропонують багаторівневий аналіз редагування перекладу як складного процесу та комплексного явища (Н. Воевутко, В. Губарець, М. Зарицький, О. Ребрій, М. Тимошик). У цій статті запропоновано огляд сучасних ключових праць з питань редагування перекладу, щоб окреслити основні траєкторії його аналізу, опрацювання та моделювання. Власне, ці праці підводять до такого висновку: едитологія як

прикладна суспільна галузь, що вже утвердилася в соціогуманітарних науках, охоплюючи видавничу діяльність і редагування як два важливі теоретичні аспекти (Партико, 2017), постає обґрунтованою основою для виокремлення *едитології перекладу* як міждисциплінарного напрямку перекладознавства (Одрехівська, 2024). Отже, **мета** цієї статті – системно окреслити концептуальні підходи до дослідження редагування перекладу та позиціонувати аналіз редакторських практик у ширшому контексті едитології перекладу.

Виклад основного матеріалу. Спочатку зосередимося на історіографічному аналізі ключових теоретичних поглядів на редагування перекладу в українському науковому дискурсі, чітко виокремлюючи головні метатенденції. Насамперед наголосимо на тенденційності роздільного вивчення феномену редагування перекладів представниками теорії перекладу та теорії редагування, яке цілком раціонально В. Пузанов трактує як негативне явище (Пузанов, 2013: 153). Для прикладу, науковець зазначає: «Нормативна концепція редагування перекладів З. Партика, суть якої полягає в дотриманні певних універсалій, має практичне значення й придатна до польового використання, але ефективна здебільшого для продуктивного вирішення простих проблем редагування перекладу (дрібних стилістичних помилок), гірше підходить для середніх за складністю (проблема дотримання авторської будови тексту) і майже не підходить для вирішення складних проблем (передачі мовних лакун). Разом із тим З. Партико не схильний до чіткого визначення перекладознавства «служницею» редагування в редагуванні перекладів» (ibid). Як бачимо, тут чітко артикулюється проблема недостатньої інтеграції та ефективної взаємодії теорії редагування перекладу, яку розробляють спеціалісти у видавничій справі, із загальним перекладознавчим дискурсом, де теж випрацьовуються методології редакторсько-видавничих практик. Загалом це призводить до зниження евристичної спроможності під час зіткнення зі складнішими проблемами перекладацького процесу. Отже, варто змістити акцент на перекладознавчу оптику в концептуалізації редагування перекладу, щоб згодом представити інтегроване бачення едитології перекладу.

Услід за основоположними працями В. Коптілова в українській перекладознавчій традиції Л. Коломієць виокремлює етап авторедагування (тобто саморедагування), коли перекладач виступає у ролі критика й дослідника власного перекладу. Авторедакція обумовлюється уявленнями перекладача про власний метод перекладу, про мовні, літературні й перекладацькі норми (Коломієць, 2011: 335). В. Губарець у посібнику «Редактор і переклад. Основи видавничої роботи з відтвореними текстами» теж акцентує, що процес редагування перекладів відбувається у двох етапах: авторське редагування, тобто вдосконалення текстового матеріалу самим перекладачем, і редакторська робота з текстом іншої людини (Губарець, 2012). Цікаво, що «структурована концепція повної достатності саморедагування» С. Кемпбела аргументує можливість цілком ефективного редагування перекладів самим перекладачем, розглядаючи цей процес у шести взаємопов'язаних вимірах: стратегії, мети, рівня, частотності, економності та ефективності (Campbell, 1998).

До проблеми вторинного редагування перекладу підходить Л. Коломієць суто у стилістичному ключі, акцентуючи увагу на типових редакторських техніках «пригладжування тексту» та нейтралізації, що можуть стати загрозою для талановитого перекладу в руках прагматично налаштованого редактора (Коломієць, 2011: 355). У джерелоцентричній перспективі працює О. Ребрій і розглядає редагування як процес, який складається з двох рівноправних процедур: аналізу (контролю) та виправлення (реконструкції) авторського оригіналу. Якщо аналіз (контроль) – це процедура пошуку, фіксації та локалізації помилок у повідомленні, то виправлення (реконструкція) – це видалення в повідомленні помилок, ідентифікованих у процесі контролю (Ребрій, 2010: 7–8). Однак, характеризуючи креативну специфіку перекладацького *modus operandi*, О. Ребрій моделює «перекладацькі евристичні», які керуються нормами міжмовних, міжкультурних, міждискурсивних, міжсоціальних і міжлітературних відносин (Ребрій, 2012: 56), що в процесі редагування перекладу теж мають бути враховані як важливі чинники для забезпечення функціональності кінцевого тексту.

З погляду методології викладання та навчання перекладу Л. Черноватий розгля-

дає редагування як так званий коректувальний етап і розділяє його на два завдання: (1) правка й оформлення тексту перекладу; (2) здача тексту перекладу замовнику, що полягає у вмінні аргументувати вибрану стратегію перекладу та здатність доводити переваги певного варіанту в перекладному тексті (Черноватий, 2013: 214). Проте можемо ствердити, що робота редактора (чи редактора-упорядника) сьогодні значно виходить за межі простої технічної правки чи стилістичної коректури, адже це становить лише мікрорівень його діяльності – функціонально-структурний аналіз (лексики, семантики, стилістики, прагматики перекладного тексту), що виявляє, як текст опосередковується через конкретні зразки використання цільової мови і як віддзеркалює мовні тенденції (Одрехівська, 2024). Необхідність ширшого редакторського погляду на переклад, як-от через його концептуальне обрамлення через паратексти та дискурсивне позиціонування, підкреслює назрілу потребу в розвитку едитології перекладу як окремої міждисциплінарної та прикладної галузі перекладознавства. Отже, едитологія перекладу ретельно досліджує багатоаспектний процес підготовки перекладних текстів до публікації та їхню «архітектуру», висвітлюючи складну взаємодію між редакторами, перекладачами та іншими зацікавленими сторонами у створенні високоякісного кінцевого продукту, а також підкреслюючи важливість розуміння зв'язку між соціальними структурами та мовними, текстуальними й наративними конструктами перекладного видання (Одрехівська, 2024).

Для прикладу, в описаній едитологічній концепції перекладу Юрія Луцького, провідного літературознавця, перекладача та редактора-упорядника англomовних видань української літератури, визначено такі чотири магістральні елементи для врахування: (1) *історично-діалогічна перспектива* представлення творів (контекстуалізація, ширше тло і творення паралелей); (2) *тематична вибірковість* і формування специфіки подання саме обраних текстів; (3) *паратекстуальний супровід* та (4) якісний і *релевантний* для цільової читацької аудиторії *переклад*. Стрижневим у його концепції є подання перекладних текстів не лише як ізольованих артефактів, а як частини більшого

світового наративу (культурного й історичного) (Одрехівська, 2024: 207).

З едитологічної перспективи розширюємо вивчення редагування перекладу та пропонуємо в цій статті поєднання трьох методологічних рамок, які можна застосувати для ширшого аналізу перекладного видання: мережево-системну, концептуально-феноменологічну й ідеологічно-політичну.

Мережево-системний ракурс аналізу дає змогу розкрити *інтерсуб'єктність* та залучену агентність у перекладацькому процесі. Переконаливо множинну суб'єктну задіяність продемонстровано в англomовному термінологічному апараті, де розрізняють: *revision* («редагування»), *checking* («перевірка»), *re-reading* («вчитка»), *reviewing* («перегляд» / «внутрішнє рецензування»), *proofreading* («коректура») та *editing* («внесення правок» / «видавниче (остаточне) редагування») (Moser, 2020: 179). Отже, ці дії послідовно реалізуються численними ланками перекладацько-видавничого процесу. Саме сукупність цих багаторівневих втручань формує остаточний вигляд перекладного тексту і видання загалом, визначає його рецепцію потенційною читацькою аудиторією і включення в літературний і ширший культурний простір. Таким чином, усвідомлення та дослідження цієї мережовості є важливим аспектом едитології перекладу, оскільки дає змогу глибше зрозуміти динаміку формування культурного значення перекладених текстів.

Концептуально-феноменологічна рамка актуалізує виміри *темпоральності*, *інтенціональності* та *концептуальної інтеграції* в роботі редактора-упорядника перекладного видання. Оскільки літературу можна розглядати як своєрідний, особливо чутливий «годинник свого часу», що водночас відображає (як форма рефлексії) та реагує (маючи активну природу каталізаторів змін) на складну історію спільного проживання часу, то редакторсько-упорядницька робота з перекладом виявляє його темпоральну вписуваність у подвійному сенсі: по-перше, демонструючи, як перекладне видання є продуктом певного історичного моменту свого створення; по-друге, показуючи, як процес редагування й упорядкування вписує переклад «між вагою історичного досвіду та відкритістю до майбутніх очікувань» (Elhariry, 2018: 256), активно формуючи його власну

«часову свідомість» (у термінах Е. Гуссерля). Розглядаючи інтенціональність як мотивоване конституювання предметності твору в художній свідомості (Маринчак, 2017) – процес, що охоплює широкий спектр реакцій (від сприйняття, судження й актуалізації пам'яті до інтерсуб'єктивного естетичного досвіду) і формує інтенціональний зміст твору (те, що Е. Гуссерль називав «матерією акту») (Internet Encyclopedia of Philosophy), варто також звернути увагу на інтенціональність, яка лежить в основі редакторсько-упорядницької праці, що зумовлює спосіб вписування перекладу в ширший естетичний досвід цільової соціокультурної системи. Сам Гуссерль аналізує інтенціональність крізь призму трьох центральних понять: *інтенціональний акт* (у нашому контексті – цілеспрямована діяльність редактора-упорядника, тобто вичитування, внесення правок, структурування, забезпечення паратекстів, прийняття видавничих рішень), *інтенціональний об'єкт* (перекладне видання) та *інтенціональний зміст* (логіка, послідовність та відповідність представлення перекладу цільовому наміру).

Теорія концептуальної інтеграції була розроблена Фоконье та Тернером у 2002 році як модель конструювання й інтерпретації значення, яка базується на понятті ментального простору. Власне, у процесі перекладу відбувається не змішування, а поєднання ментальних просторів, що створює нову якість. Механізм концептуальної інтеграції заснований на трьох стадіях. Першою стадією є композиція. Композиція розуміється як процес побудови схеми механізму концептуальної інтеграції шляхом виявлення ментальних просторів. Другою стадією є розвиток, тобто ідентифікація концептуальних аспектів, які потребують обробки, а останнім етапом є завершення концептуальної інтеграції, інакше кажучи, породження нового значення в інтегрованому ментальному просторі. Концептуальна інтеграція (або, точніше, поєднання) – це модель, яка добре описує, як редактор-упорядник, оперуючи різними ментальними просторами (простором вихідного твору – його значення, стилістика, структура; простором перекладного тексту – тим, що створив перекладач; простором цільової мови та культури – норми, цінності й очікування читача; простором мети / призначення

перекладу – який ефект має справити текст, хто його читатиме), виявляє проблемні аспекти перекладу і шляхом цілеспрямованих дій формує кінцеве значення в інтегрованому просторі фінального видання.

В ідеологічно-політичному контексті аналізу редакторсько-упорядницької роботи можемо задіювати низку актуальних перспектив – стратегічного есенціалізму (Г.Ч. Співак), інтерналізації панівної ідеології (так звана хибна свідомість), субверсії та іншування (othering), і низку інших. Це дає змогу вийти за межі суто технічного та стилістичного розуміння редагування, виявляючи, як вибір редактора-упорядника активно формує смисли й відтворює або оскаржує існуючі соціальні та владні відносини в тексті.

Стисло, для прикладу, наведемо редакторську діяльність Максима Тарнавського, професора славістики Торонтського університету. Він опрацював давніший англomовний переклад Франкового *Boa Constrictor*, що слугує цікавим зразком для аналізу вторинного редагування. Первинний текст перекладу було виконано Фаінною Соласко з російської мови (отже, це непрямий переклад з української через російську на англійську) для московського англomовного видання творів Івана Франка наприкінці 1950-х рр. (Franko, 1957), що одразу підкреслює ідеологічно-політичне заломлення й актуалізує інтерналізацію панівної радянської ідеології в тексті. Цей твір Франка показовий у зображенні міжетнічних відносин у Галичині й часто входить у навчальні програми з української літератури. Саме це стало інтенцією М. Тарнавського – включити текст до програми з українських студій, що потребувало доступності релевантного перекладу, тож професор вніс незначні, проте формотворчі правки у цей єдиний наявний англійський переклад *Boa Constrictor*, чітко про це вказавши: *This text slightly edited by Maxim Tarnawsky (Electronic Library of Ukrainian Literature)*. Фактично робота М. Тарнавського полягала у «діалозі» з минулою темпоральністю перекладного тексту (який «застиг» у певному часовому зрізі) та в актуалізації його для сучасного англomовного читача, враховуючи зміни в геокультурному контексті й академічних вимогах сьогодення. Отже, правки М. Тарнавського реконструюють та інтегрують смисли твору Франка через при-

зму старої перекладацької версії для створення нового значення в просторі сучасного англomовного академічного дискурсу. Безумовно, ці редакторські зміни не можна розглядати суто як технічно-стилістичні нюанси оновлення тексту.

Висновки та перспективи досліджень.

У статті системно окреслено концептуальні підходи до дослідження редагування перекладу, обґрунтовано введення едитології перекладу та

запропоновано три нові методологічні рамки для комплексних досліджень. Запропоновані мережево-системна, концептуально-феноменологічна й ідеологічно-політична перспективи відкривають широкі можливості для подальших поглиблених досліджень конкретних редакторсько-упорядницьких практик, вивчаючи їхній багатовимірний вплив на фінальні перекладні видання.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Губарець В. Редактор і переклад. Основи видавничої роботи з відтвореними текстами. Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2012. 176 с.
2. Коломієць Л. Перекладознавчі семінари: методологічно-стильові орієнтири в українському поетичному перекладі від кінця XIX до початку XXI століття. Київ : Вид. «Київський університет», 2011. 495 с.
3. Маринчак В. Інтенціональність літературного твору: ціннісний синтез у катастрофічному контексті. *Слово і час*. 2017. № 11. С. 56–64.
4. Мосоп Б. Редагування. *Енциклопедія перекладознавства*. Т. 2: пер. з англ. / за ред. О. Кальниченка, Л. Черноватого. Вінниця : Нова книга, 2020. С. 179–184.
5. Одрехівська І. Від соціології до едитології перекладу: метатеоретичний вимір. *Південний архів (філологічні науки)*. 2024. № 97. С. 54–60.
6. Одрехівська І. Едитологічна концепція перекладу Юрія Луцького як пропозиція глобального розвитку українських студій. *Наукові записки. Серія: Філологічні науки*. 2024. № 210. С. 202–208.
7. Одрехівська І. Едитологія перекладу як напрям перекладознавчих досліджень. *Studia Methodologica*. 2024. № 57. С. 165–173.
8. Партико З. Загальне редагування: нормативні основи. Львів : Афіша, 2017. 416 с.
9. Пузанов В. Виникнення й розвиток редагування перекладів (доба формування теорії). *Держава та регіони. Соціальні комунікації*. 2013. № 1. С. 150–154.
10. Ребрій О. Основи теорії редагування перекладів. Харків : Харківський національний університет імені В. Каразіна, 2010. 88 с.
11. Ребрій О. Сучасні концепції творчості у перекладі. Харків : Харківський національний університет імені В. Каразіна, 2012. 376 с.
12. Черноватий Л. Методика викладання перекладу як спеціальності. Вінниця : Нова книга, 2013. 376 с.
13. Campbell S. Translation into the second language. Harlow : Longman, 1998. 208 p.
14. Electronic Library of Ukrainian Literature: Ivan Franko “Boa Constrictor”. URL: <https://tarnawsky.artsci.utoronto.ca/elul/English/Franko/Franko-BoaConstrictor.pdf> (дата звернення: 15.03.2025).
15. Elhariry, Y. Temporality. *New Literary History*. 2018. № 49 (2). P. 255–259.
16. InternetEncyclopediaofPhilosophy. EdmundHusserl: IntentionalityandIntentionalContent. URL: <https://iep.utm.edu/huss-int/> (дата звернення: 18.03.2025).
17. Franko I. Boa Constrictor and Other Stories. Moscow : Foreign languages Publ. House, Moscow, 1957.
18. Odrekhiivska I. Translation Editology: Conceptualising the Unknown Known Interdisciplinary Area of Translation Studies. *Respectus Philologicus*. 2017. № 31 (36).
19. Popovič A. Teória umeleckého prekladu: Aspekty textu a literárnej metakomunikácie. Bratislava : Tatran, 1975. 293 p.
20. Reiss K. Übersetzungstheorie und Praxis der Übersetzungskritik. Übersetzungswissenschaft und Fremdsprachenunterricht. München : Goethe-Institut, 1989. Ref. 42. S. 71–93.

REFERENCES:

1. Hubarets, V. (2012). *Redaktor i pereklad. Osnovy vydavnychoi roboty z vidtvorenymy tekstamy*. [Editor and Translator. The Basics of Publishing Work in Text Reproduction]. Ternopil: Navchalna knyha – Bohdan [in Ukrainian].
2. Kolomiets, L. (2011). *Perekladoznavchi seminary: metodolohichno-stylovi oriientyry v ukrainskomu poetychnomu perekladi vid kintsia XIX do pochatku XXI stolittia*. [Translation Studies Seminars: Methodological and Stylistic Guidelines in Ukrainian Poetic Translation from the Late 19th to the Early 21st Century]. Kyiv: Vyd. “Kyivskiyi universytet” [in Ukrainian].

3. Marynchak, V. (2017). Intentsionalnist literaturnoho tvor: tsinnisnyi syntezy u katastrofichnomu konteksti. [Intentionality of a Literary Work: Value Synthesis in a Catastrophic Context]. *Slovo i chas – Word and Time*, 11, 56–64 [in Ukrainian].
4. Mosop, B. (2020). Redahuvannia. [Revision]. *Entsyklopediia perekladoznavstva – Handbook of Translation Studies*. Vol. 2 O. Kalnychenko, L. Chernovaty (Eds). Vinnytsia: Nova knyha, 179–184 [in Ukrainian].
5. Odrekivska, I. (2024). Vid sotsiologii do edytologii perekladu: metateoretychnyi vymir. [From Sociology to the Editorial Studies of Translation: The Metatheoretical Dimension]. *Pivdennyi arkhiv (filologichni nauky) – Southern Archive (Philological Sciences)*, 97, 54–60 [in Ukrainian].
6. Odrekivska, I. (2024). Edytologichna kontsepsiia perekladu Yuriia Luts'koho yak propozyitsia hlobalnoho rozvytku ukrainskykh studii. [George Luckyj's Editorial Concept of Translation as a Proposal for Advancing Ukrainian Studies Globally]. *Naukovi zapysky. Seriya: Filologichni nauky – Research Bulletin: Philological Sciences*, 210, 202–208 [in Ukrainian].
7. Odrekivska, I. (2024). Edytologichna perekladu yak napriam perekladoznavchykh doslidzhen. [Editorial Studies of Translation as an Area of Translation Research]. *Studia Methodologica*, 57, 165–173 [in Ukrainian].
8. Partyko, Z. (2017). *Zahalne redahuvannia: normatyvni osnovy*. [General Editing: Normative Aspects]. Lviv: Afisha [in Ukrainian].
9. Puzanov, V. (2013). Vynyknennia y rozvytok redahuvannia perekladiv (doba formuvannia teorii). [The Emergence and Development of Translation Editing (The Era of Theory Formation)]. *Derzhava ta rehiony. Sotsialni komunikatsii – State and regions. Social communications*, 1, 150–154 [in Ukrainian].
10. Rebrii, O. (2010). *Osnovy teorii redahuvannia perekladiv*. [Fundamentals of Translation Editing Theory]. Kharkiv: Kharkivskiy natsionalnyi universytet imeni V. Karazina [in Ukrainian].
11. Rebrii, O. (2012). *Suchasni kontseptsii tvorchosti u perekladi*. [Modern Concepts of Translation Creativity]. Kharkiv: Kharkivskiy natsionalnyi universytet imeni V. Karazina [in Ukrainian].
12. Chernovaty, L. (2013). *Metodyka vykladannia perekladu yak spetsialnosti*. [Methodology of Teaching Translation as a Discipline]. Vinnytsia: Nova knyha [in Ukrainian].
13. Campbell, S. (1998). *Translation into the second language*. Harlow: Longman.
14. *Electronic Library of Ukrainian Literature: Ivan Franko “Boa Constrictor”*. Retrieved from: <https://tarnawsky.artsci.utoronto.ca/elul/English/Franko/Franko-BoaConstrictor.pdf>.
15. Elhariry, Y. (2018). Temporality. *New Literary History*, 49 (2), 255–259.
16. *Internet Encyclopedia of Philosophy*. Edmund Husserl: Intentionality and Intentional Content. Retrieved from: <https://iep.utm.edu/huss-int/>.
17. Franko, I. (1957). *Boa Constrictor and Other Stories*. Moscow: Foreign languages Publ. House, Moscow.
18. Odrekivska, I. (2017). Translation Editology: Conceptualising the Unknown Known Interdisciplinary Area of Translation Studies. *Respectus Philologicus*, 31 (36).
19. Popovič, A. (1975). *Teória umeleckého prekladu: Aspekty textu a literárnej metakomunikácie*. Bratislava: Tatran.
20. Reiss, K. (1989). *Übersetzungstheorie und Praxis der Übersetzungskritik. Übersetzungswissenschaft und Fremdsprachenunterricht*. München: Goethe-Institut. Ref. 42, 71–93.

Стаття надійшла: 26.04.2025

Стаття прийнята: 09.06.2025

Опубліковано: 03.07.2025